

Unutulmuş Eksiklikler

Annesi her sabah Mehmet'i kocaman bir gülümsemesiyle uyandırmaya gelirdi.Mehmet'in cevabı beş dakika daha anneydi.Sözünün eriydi beş dakika dedimi, yatağından hafifçe doğrulur,yorganını yavaşça açar ve her sabah yüzleşmesi gereken gerçeğe yüzyüze gelirdi.Bacaklarının dizlerinden aşağısı olmadığını hatırlayıverirdi.Annesi mutfaktan `kalktın mı oğlum` diye seslendimi Mehmet'in cevabı `kalkıyorum anneydi.`Yatağının yanındaki tekerlekli sandalyeye derin derin bakar ve aklına mayına bastığı karanlık gün gelirdi.Ölümlerle yaşam arasında bir çizgi vardı ya Mehmet orayı en yakından görenlerden biriydi.Yaşama tutunabilirdi.Gözleri dolmuştu yine,eksikti gene.Annesinin `hadi oğlum kahvaltı hazır` sözüyle kendine geldi.Yavaşça tekerlekli sandalyesine geçti.Yorgun elleriyle ayaklarının olmayışına inat gibi tekerlekli sandalyesini itti aralık olan kapısını açıp annesinin yanına gitti.Annesi hep gülümserdi ama şimdilerde hüznün çökerdi yüzüne belli etmemeye çalışsada Mehmet anlardı.Annesinin hüznüne dayanamayip en içten gülümsemesiyle günaydın der beline sarılırdı.O an bütün hüznünler biter eksiklikler giderdi.Sıcacık ekmek dilimleri anneyle oğulu beklerdi.Kahvaltı bittimi masmavi gök gezintilerini izlerdi.Eve döndüklerinde ikiside yorgun gibiydi.Soğuk yatakları anneyle oğulun sıcaklığıyla dolar birbirlerine sarılarak uykuya dalarlardı.Zaman akıp gitmiş gün neredeyse geceye teslim olmuş gibiydi.Sabah işe erken giden Hasan Bey akşamda biraz geç dönerdi ne de olsa polisti.Kapının zili çaldımı babanın eve dönüşü ve anla ki yemek vaktiydi.Baba,anne eğilir ve sınıksız sarılırlardı oğullarına.Birgün daha tüm eksikliklere rağmen unutulur ve tam yaşanırdu umutla..